

*B*ilo je to jednom i nekada davno, u isto vrijeme ovdje i negdje tamo daleko. U vazduhu slobodne atmosfere, postojalo je mjesto koje se nalazilo u prostoru između neba i zemlje. Na kondenzacionim jezgrima magle u ovom mjestu prvo je bio izgrađen čardak, a kasnije i grad. Ovaj grad koji je plovio ni na nebu ni na zemlji, bio je naravno u posjedstvu zmaja Dragona. I kako svaki zmaj treba princezu, ili lijepu djevu, i ovaj zmaj je oteo najljepšu od svih žena ikad-zauvijek i zarobio je na ovom mjestu, gdje niko ne može da je nađe.

Čak i kad bi neko mogao da predvidi kad i gdje će se formirati vidljiva masa vodenih kapljica i sleđenih kristala, na kojima levitira ovo mjesto između neba i zemlje, prije svega taj neko treba da bude On, zgodni junak, koji će se zatim hrabro usprostaviti Dragonu i poraziti ga u časnoj borbi. Zvuči nevjerovatno, ali toliko je puta prije ovakav razvoj događaja bio uobičajen.

U ovoj priči ona je zatočnica u prostoru-između već dovoljno dugo da bude zaboravljena od svih. U međuvremenu su se lijepe djeve, princeze i kraljevstva namnožila, ali recipročno ne i heroji. Uostalom, da je stvarno željela da napusti ovo mjesto, našla bi načina do sada. Tako su bar ljudi mislili. Ali ona nije imala krila da se baci među oblake, i nije našla snage da skoči u ambis ispod nje. Tužno.

Ona je jedini stanovnik grada, ali u redovnim periodima oko ponoći, zmaj joj je dolazio. On je pola čovjek pola vjetar i plamen. Može da ga vidi u grozničavim noćima, kad dodje u njihovo gnijezdo, da mu ona češlja dugu tamnu dlaku, zamršenu od nevremena. Prvo ga bišti satima od munja i kamenja i čisti od nebeske prašine koju je pokupio po svemiru. Poznato je da su djeca od zmajeva muškog roda i da su nepobjediva i mudra, pa je tako i Dragon pokušavao da napravi jednoga, zadovoljavajući izabranicu svojom vatrom, što joj je zadavalo glavobolju i groznicu. Po profesiji Dragon je, kao i svaki zmaj: dobar demon atmosferskih pojava i zato je tako često na putovanju. Kad se vrati umoran od zmajevskog posla po vasioni, od nje se zahtjeva da učini njegovu kosu sjajnom i mekom. Tako se vatra u njegovim grudima smiri, uvuku mu se kandže i oči mu izgube iskre ugrožene životinje. I kako je ona predana i posvećena ovoj ulozi, njegovi uzdasi

postaju dublji i tiši i on zaspi na njenom krilu. Sa prstima u njegovoj kosi, i ona zaspi. Naivno.

Izjutra, njegovo tijelo se počinje zagrijavati i ona je probuđena toplinom njegove njuške na njenim bedrima. Topli mlazovi iz njegovih čeljusti bride od bedara ka vrhovima njenih prstiju i ona podrhtava. Uzbudena jer zna šta slijedi. On je budan i glasno njuši njeno međunožje, u izdasima koji čine da njeno tijelo ispusti tečnosti. Dugačkim, grubim jezikom koji se dijeli na vrhu, kao kod zmiје, on prelazi međunožje, koje mu ona rašireno nudi i isisava njene sokove. Njegova krila su se raširila visoko iznad nje dok cviljenjem prati njene glasne uzdahe zadovoljstva. Odmah pošto je svršila, on je uzima na svoje grudi, zarivši joj kandže duboko u leđa. Tako blizu njegovog srca, osluškuje lavu koja ključa u njemu. Bol koji joj nanosi miješa se sa upravo postignutim zadovoljenjem i miris njegovog životinjskog uda vraća pohotnost njenom tijelu koje se izvija u njegovom naručju. Oslobađa se iz kandži i liježe na svileni krevet okrenuta na stomak. On se nježno spušta i liže joj rane. Kad joj se tijelo opustilo iz grča, prošaputala je: *Daj mi život!* I on je zavukao svoj život u nju. Tako spojeni oboje se pomijeraju u krešendu uzdaha, koji prelaze u zvuk između rike razjarenog vola i pokvarene sirene automobila. Njegov pogled opet dobija iskru divlje životinje, dok se ona drži za njegovu grivu i prati ritam velikog tijela koji je dovodi do eksplozivnog užitka pražnjenja nervne i mišićne napetosti uz kontakcije više puta.

U ekstatičnom ludilu zadovoljstva, njeno tijelo dobija snagu kojoj se svaki put nanovo iznenadi kao natprirodnoj moći i ona može da prati krv koja pojačano ulazi u sve njene organe a naročito njen nabrekli klitoris. Dok u vrtoglavici gleda u njegove raširene zjenice, on izbacuje plamen u nju, zavijajući kao gladni vuk na pun mjesec. Inflamacija. Ispaljena užarenost širi se u njenoj utrobi, kroz žile i vene, puneći raširene alveole, prolazi kroz ždrijelo i izlazi na usta kao lava, koja se steže u kontaktu sa vazduhom. On koristi upravo postignuti klimaks i prije nego će nervna i mišićna napetost popustiti, prepunjen krvlju od ubrzanog srčanog rada, izazvanog velikim zadovoljstvom, on dobija polet. Vatreli trag ostaje za njim dok se formira na horizontu u obliku repatice koja se potom gubi među ostalim zvijezdama na nebu. Dok

prati njegov trag na nebu, u valovima joj nadolazi sav bol koji je bio inhibiran u strasti. Na leđima nagnječeno tkivo krvari i ranjeno tijelo se trese u groznici u crvenom krevetu. Lava u njenom grlu se hladi i čvrzne kao i ljubav prema njemu. Na krevetu su tri jaja, koje je on izlegao u trenutku ispaljivanja plamena u nju. *Jebeni gušter!* - rekla je glasom slomljenim od bola koji je opomenuo da treba da se pobrine za sebe. Ta jaja, koja su joj ogavna kao i sve što dolazi od zmaja su njen lijek i treba da ih pojede prije nego što se zmajevići izlegu iz njih. Proždire prvo kojeg se dohvatila zajedno sa ljuskom i dok se spušta niz njeno grlo, sluz razbija stegnutu lavu i dolazi do njenog zapaljenog stomaka. Rane se zacijeljuju. Magično. Isisava preostala jaja i ostaje da leži nepomična, otvorenih očiju uprtih u nebo.

Soba u kojoj se nalazila je velika i puna vegetacije. Toplo je i vlažno i obično miriše na tropsko voće. Toliko je tiho da može da čuje insekte kako puze preko listova biljaka i gadne muve koje se skupljaju iznad njenog izmrcvarenog tijela.

Poslije nekoliko sati kiseli mirisi pomiješanih izlučevina natjeraće je da se uspravi i pokuša da stane na noge. Pošto se pridigla nestrpljivo napušta tu sobu i malaksalo odlazi u sobu za regeneraciju.

Veliki prostor, pun svjetlosti, bez dekoracije, sa kabinama i preparatima koji će je učiniti ponovo zdravom i što je najvažnije mladom i lijepom.

Kako je regeneracija napredovala njene misli su išle u smjeru projektovanja bijega iz ovog grada i u nemogućnosti osmišljavanja realistično ostvarljivog plana, odlučuje da ubije Dragona i zavlada gradom. Prije će umrijeti nego ikad više mu se podati, mrzjela je sebe zbog toga što je bila slaba na njega prošle noći. Ako je potrebno ubiti da bi se ovo ciklično ludilo okončalo, ona će to uraditi. I uvijek joj se javlja ista scena: Dragon spava na njenom krilu, kao i uvijek kad joj se vrati, ali ovoga puta ona ostaje budna. I ovoga puta dok je on duboko u svojim snovima, predivni mladi junak se pojavljuje prije svitanja i u ruci ima buzdovan. Ona mu pokazuje kako da udari zmaja, da bi ga onesposobio, pokazujući na njegov život. Mora da je ova scena iz neke bajke koju je pročitala kada je bila dijete. *Pf, heroj sa buzdovanom - nije ti ovo bajka, glupačo!* - glasno je mislila.

Izlijeće napolje na prazne, uske ulice njihovog grada i luta ubrzano u bijesu i pokajanju. Pogled joj je usmjeren na gore, u svijetli prostor zvijezda. Ovaj grad je tužno, napušteno mjesto.

Bilo je nekad više zmajeva koji su podigli ove zgrade. Zmajevi su bitni za ljude i nekada davno ljudi su im se divili sa stahom. Zmajevi, te pale zvijezde ili meteoriti iz svemira uvažavali su poštovanje kao demoni koji su omogućavali kišu. Djevojke su potajno željele ove velike ljubavnike i rađale su junake. *Jebeš to proseravanje, ja želim normalan i komforan život, kao što svakoj princezi dolikuje!* - ona zahtjeva pažnju pripovjedača. Došla je do ivice grada. Iscrpljena, kleknula je usmjerivši pogled ka dolje, u ambis ispod nje.

Pokušava da locira gdje je sada ovaj grad u odnosu na Zemlju. Ako odluči da skoči može da se razbije o zemlju ili da završi u sred okeana. Pokušava da razazna nešto kroz tamnu maglu ispod nje, sa kojom se grad kreće. Zurila je satima, dok joj se suzne oči nisu premorile napregnute da razaznaju oblike i boje, i nije više mogla da se sjeti zašto kleči tu na ivici grada. Ustaje u mjestu i zamišlja da blago zaljulja svoje tijelo ne bi li prevagnulo sa ivice na dolje. Zatvara oči i koncentriše se na vjetar ne bi li je učinio lakšom i oduvao odatle. Probudili su se aneksiozni leptiri u stomaku i plućima i sigurna da će je povući naprijed, mahnito se okreće i trči što je brže mogla ka njenoj zgradi, ka centru grada. Sada se nalazi na mjestu gdje se odigrala prva scena.

Skida posteljinu sa crvenog kreveta, pere, podiže rastureni namještaj, divljački riba pod. Na kraju je svukla sa sebe garderobu natopljenu znojem i prešla na čišćenje svog tijela sa jednakom predanošću.

Bilo je već kasno u noć kada je završila i stropoštala se u krevet. Tijelo je zahtijevalo odmor ali pred zatvorenim očima slike su se refleksno nadovezivale. Silno je željela da utiša taj besmisleni karneval misli ali kako njena volja nije bila dovoljno snažna, uzela je tabletu za smirenje. Njena osjećanja su se uprostila do ravnodušnosti i glasovi su zamukli. Infatilna bezbrižnost.

Ujutro se probudila kao da je dobila nečiji drugi život da živi. Zalila je tropske biljke u sobi i počastila se agrumima. Izašla je na ulice i duboko udisala svježiji jutarnji vazduh. Jedna od zgrada je bila staklena

bašta koju je ona posadila nedugo pošto je dospjela ovdje. Očupala je korove, bištila stabljike od insekata štetočina i ubrala zrele plodove. Ostatak dana je kuvala i jela, dok je radio svirao. Radio je bila jedina konekcija sa donjim svijetom, za kojim nije bila nostalgična danas. Nadoknadila je propuštene obroke sa pretjerivanjem. Sva aktivnost njenog organizma je bila usmjerena na procesuiranje hrane, što je ubilo jutarnju poletnost. Bila je potištena.

Spremila je čaj koji ubrzava varenje ali i inhibira mišićne reakcije. Hipnotizirana, sad je mogla da vidi radio talase kako zapljuskuju sobu. Ona je plesala između njih i zaspala na kauču prilično zadovoljna kako je provela dan. Prosto savršeno.

Drugačije je bilo sledećeg jutra. Probudila se sa potrebom da bude produktivna, da teško i iscrpno radi na nečemu što je trajno i da vidi odmah plodove svog rada. Postoji soba i za to. U to vrijeme, nakon što je izgradila povrtnu baštu već je bila pomirena sa sudbinom da provede život u ovom gradu i onda je poželjela da nađe sebi svrhu, da napravi nešto što može poslati u svijet odakle je stigla, kao trag njenog postojanja. Pošto je Dragon pala zvijezda iz kosmosa, donosio je sa njegovih putovanja različite vrste kamenja i minerala koji se rasprhnu po gradu pošto on sleti. Ona ih je sakupljala, posmatrala, istraživala o njihovom porijeklu i postavljala u među-odnose. Dragon je bio naklonjen ovim objektima koje je ona rukotvorila. Zmajevi vole vrijedne stvari, posebno ako prelamaju ili propuštaju svjetlost.

Radila je u radionici neko vrijeme fokusirana i organizovana dok je nisu počele napadati misli još uvijek zamršene u pokušajima da definišu skorašnja događanja. Trebale su joj ruke da ostanu precizne i mirne, bijesnila je nemogućnost da održi koncentraciju. Imala je osjećaj da će napraviti najdivniji objekat ikad, da će pomjeriti svoje granice. Anksioznost narušava njene kognitivne procese ali nije htjela da pauzira čak ni da udovolji glad, jer vjeruje da za pomijeranje granica saznanja treba pomjeriti granice održljivosti opažanja. Plašila se sagledavanja nezavršenog rada, ukazivanje greški ili lošeg upravljanja materijalom koje prati implicitni poziv na promijenu ili napuštanje posla. Da ne bi rizikovala u ovom pravcu, odlučila je da uzme pilulu. Super energetski podizač.

Nevjerovatno fokusirana, veličanstveno jasnog uma, završila je svoj posao u hiper produktivnom raspoloženju. Obuzeta zadovoljstvom što njen život nije zaboravljen i uzaludno kratak, gledala je svoje djelo i mislila kako ima više razloga da bude na tom mjestu osim da rodi heroja. Materijalistične stvari mogu da se izbore sa vremenom. Euforija.

Poželjela je da podijeli ovo sa nekim, željela je da proslavi, da pleše i priča sa nepoznatim ljudima o sebi. Ali ovo je napušteno mjesto, dodjavola!

Na sreću, postoji dragonfly proizvod i soba za simulaciju koja se nalazi na najvisočijoj zgradi u gradu. Mogla je da vjerno originalu da bude obmamljena projekcijom ljudi u toj sobi sa prigušenim svijetlom i glasnom muzikom. Bili su dobro raspoloženi i svi su gledali oduševljeno u nju dok je razmjenjivala mišljenja o bilo kojoj temi. Smijala se glasno, zavodljivo je znala sve, kao da je iskusila cijeli svijet od početka njegovog postojanja. Muzika je prešla u ritam bez melodije i ona se kretala osjećajući u tijelu puls i udarce zvuka. Kao ritmička figura mogla je da preleti sobu u taktovima. Vjerovatno je to osjećaj koji zmaj ima svo vrijeme dok pelijeće vasionu. Sada kad ima krila može da odleti odatle. Otvorila je prozor i osjetila je slabu prisutnost sunčeve svjetlosti iako je vodeći rub Sunca ispod horizonta.

Zatvorila je oči i osjetila ugodno strujanje vazduha na licu i u grudima koje je blago podizalo njenu kosu i laki materijal njene haljine. Svježi vjetar je ispunjavao njeno tijelo i snaga sile gravitacije je oslobodila tako da se njeno tijelo izdizalo slobodno ka gore. Gledala je grad sada ispod njenih stopala kako se smanjuje u perspektivi dok nije potpuno nestao iz njenog vidika. Bila je beskrajno srećna.

Kad je poželjela da levitira, postala je svjesna prisustva druge sile koja je vukla na gore. Pa nagla promjena pravca ka dolje. Mogla je opet da vidi grad. Nemoćna i nezaštićena počela je da se moli sili odozgo da je ne otpusti naglo i pošalje u slobodni pad. Izložena neizvjesnosti, bila je uplašena više nego ikad prije.

Kad se približila dovoljno gradu, učinilo joj se da vidi sijenku unutar sobe na najvišem spratu. Da li se to Dragon vratio? Sijenka se približavala prozoru i uvjerila se da nisu obrisi zmaja. Mnogo sitnija sijen-

ka od zmajeve predstavljala je čovjeka. Da li je se neko iz njenog svijeta napokon sjetio i došao je da je spase? *Pogrešan tajming*. Obuzeo je smijeh paradoksalan vanjskim događanjima. Neopravdano se cerekala dok se sila igrala jo-jo sa njenim tijelom u prostoru koji okružuje grad. U nestabilnom raspoloženju pokušavala je da isprati pogledom sijenku u sobi. Na kratko je uspjela da vidi lice sijenke, koja je izašla na terasu. Crazy shit. To je bila ona. Vidjela je samu sebe, izdignute glave, zatvorenih očiju i licem okrenutim u pravcu mjeseca. Akutna reakcija na ovaj traumatski događaj: kao opaljena, izgubila je svijest tamo gore u vasioni.

Došla je sebi uz miris vlažnog asfalta i jezu od hladnoće koja se udomila u njenim kostima. Nalazila se u središtu grada, gdje Dragon uvijek slijeće. Odteturala se u svoju toplu, čistu sobu i zaspala na krevetu, sa jednom mišlju, samo sa jednom željom a to je da bude blizu zmaja. *Molim te, dodji i ostani* - rekla je kroz zube u polusnu.

Poslije nekoliko dana, probudila se. Gladna i žedna, spopala je slatko citrus voće, mlijeko iz kokosa i neku sortu specijanog orašastog voća, koje čini da njeno tijelo i njen um budu spremni da se opet sretnu sa zmajem. Ona počinje da osjeća njegov miris svuda, u svakoj sobi i priželjkuje toplotu u njenoj unutrašnjosti. Sjećanje na poslednji okršaj sa njim i višestruki orgazmi sada joj se jasno vraćaju bez bola i gorčine. Uspješno potisnuto u sjećanju. Njeno zdravo tijelo predvodi njen um i ona više nije zatvorenicica u zatočeništvu, ona je izabrana da bude zadovoljena i privilegovana od velikog ljubavnika koji će joj pomoći da ostvari svrhu postojanja: podariti svijetu heroja!

Gleda u zvjezdano nebo, očekujući zvijezdu padalicu koja ostavlja jedinstveni trag na nebu, koji će ona prepoznati kao svog zmaja, kao meteor koji se obrušava u centar grada. Tres.

Zavaljena na divanu, sa nohtima zabodenim u kožu naslona, njene noge su jedva raširene a njena ljubav neizmijerna. Zvuk njegovih koraka dopire do nje kao talas uzbuđenja. Pojavljuje se usplahiren i iscrpljen i ide ravno ka njoj, još uvijek bljujući kratke plamenove uz teško disanje. Pada na pod. Ona uzima njegovu glavu na krilo i miluje ga kao ranjenu životnju. Stavlja svoj blijedi obraz uz njegov i dugačke bijele prste u gustu grivu. Iako smo je svakako zamišljali bijele boje

kože, lijepo je naglasiti njenu bjelinu u ovom trenutku. Sa jednakom pažnjom i preciznošću kao kada izučava kamenje u svojoj radionici, predana je jednako svakom dijelu njegovog tijela, dok raspetljava zamršene vlasi. Pošto je završila, i ona zaspiva pored njega.

Dok plove između neba i zemlje i dišu zajedno sa gradom, u ovoj noći nalaze se na jedinom mjestu gdje žele da budu. Najdivniji moment u ovoj priči. Happy end.

Mogla bih da završim ovdje pripovijedanje da ovo nije priča koja treba da omogući kontinuirano ponavljanje, u skladu sa levitirajućim modelom grada. Vraćamo se na trenutak kad se ona budi sa osjećajem da je posmatrana. Leži na boku i topli zadah dostiže njena ledja. On je budan i posmatra liniju njenog vrata. Okreće se ka njemu, prilazi jako blizu njegove njuške i gledaju se direktno u oči, bez treptanja. U jednom mahu, njegov jezik prelazi preko njenih bradavica oko njenog vrata do uha joj. Obgrlio je, sa jednom rukom-nogom između njenih nogu. Oblizuje je široko dok ona pomjera svoje kukove, jašući snažnu ruku-nogu. Poslije nekoliko minuta ona je doživjela klimaks uzbuđenja, što njega čini toplim i on stavlja nježno svoj život u nju. Bol koji joj zadaje čini da se osjeća nikad življom. *Ubij me, spali me, polomi me* - moli ga u suzama. *Ne mogu da te ubijem, ja te trebam* - on kaze baršunastim glasom. Ona voli njegov glas, i pošto ga rijetko čuje, sad je napaljena kao divlja kobila. Brzi su i razjareni jednako. Njeno tijelo se trza u kontakcijama napregnutih mišića i ona vidi iza neba i iza zvijezda, u nekom prostoru purpurne magle. Zmaj je odletio brzo kao svjetlost, a ona je ostala u krevetu da se bori sa gradom u groznici.

Very Happy End